

РЕШЕНИЕ

№ 3783

гр. София, 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 10.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **979** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 215 от Закона за устройството на територията /ЗУТ/.

Образувано е по подадена жалба от М. Е. Б., депозирана чрез адв. Д., срещу Заповед № РА-30-196/ 09. 07. 2020 г., издадена от Главния архитект на Столична община, с която на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ във вр. с чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредено на А. Н. А. и М. Е. Б. да премахнат незаконен строеж „Масивен дървен навес“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1980.447 по КKKP /УПИ XVI-447/, кв. 20 по плана на [населено място], м. „С. – Д. II част“, с административен адрес [населено място], [улица].

В жалбата се излагат подробни аргументи за нищожност на оспорения административен акт, като алтернативно се сочат и основания за неговата незаконосъобразност, като се иска съдът да отмени оспорваната заповед.

В съдебното заседание жалбоподателката М. Б. и заинтересованата страна А. А. се представляват от адв. Д., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – главният архитект на Столична община, се представлява от юрк. И., която намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства:

Съгласно констативен акт /КА/ № 2020-3/ 15. 01. 2020 г., служители на район "В." при Столична община са установили строеж, представляващ дървена конструкция – навес, захваната посредством болтове и планки за земната повърхност и за южната страна на жилищната сграда в ПИ с идентификатор 68134.1989.447 по ККР, кв. С., м. „С. – Д. 2 част“, с административен адрес [населено място], [улица]. Установено е също, че навесът е с приблизителни размери, както следва: ширина 5,60 м, дължина 11, 50 м и височина 1, 90 м – 2, 60 м. Навесът е затворен от западната страна посредством тухлена оградаща стена и частично монтирани ветроупорни щори - PVC. Покривът е дървен с покритие от OSB плоскости и битумни керемиди, с изградена водосточна система. Било прието, че строежът е извършен през 2018 г., като същият е от 6-та категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 6 от ЗУТ.

Предвид това, била издадена и оспорената Заповед № РА-30-196/ 09. 07. 2020 г. на Главния архитект на Столична община, с която на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ във вр. с чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредено на А. Н. А. и М. Е. Б. да премахнат незаконен строеж „Масивен дървен навес“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1980.447 по ККР /УПИ XVI-447/, кв. 20 по плана на [населено място], м. „С. – Д. II част“, с административен адрес [населено място], [улица].

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е назначена и изслушана съдебно-техническа експертиза, неоспорена от страните, от чието заключение се установява, че процесният обект е изпълнен в поземлен имот с идентификатор 68134.1980.447 по ККР, кв. 20 по плана на [населено място], с административен адрес [населено място], "Зографи Молерови" № 8.

В съдебно-техническата експертиза вещото лице е посочило, че от южната страна на съществуващата в поземления имот жилищна сграда, над терасата на 1-ви етаж е изграден дървен навес. Покривната част на навеса е покрита с OSB плоскости и битумни керемиди и се носи от няколко дървени колонки, захванати към земната повърхност посредством планки и болтове. От западната страна навесът граничи с тухлена стена, изпълнена със стари тухли, измазана и боядисана. Към стената е изградена камина, тип барбекю. Навесът е Г-образен в план със следните приблизителни размери: височина – 1,90 метра, ширина 4,20/ 5,30 м и 1,80/ 5.20 метра, обща дължина 10,50 метра.

Вещото лице е направило извод, че процесният обект не е свързан трайно с терена. Евентуалното му отделяне не би могло да измени в каквато и да било степен субстанцията на терена, тъй като обектът е захванат към него посредством планки и болтове. Предвид начина на изпълнение, обектът би могъл да бъде лесно разглобен и отделен, без да бъде съществено увреден самият той и теренът, на който се намира. Вещото лице е уточнило, че начинът, по който е изпълнен обектът, материалите и видът на конструкцията му позволяват неговото разглобяване, отделяне от повърхността, върху която е монтиран, без да се наруши неговата цялост и преместването му на друго място, със същото функционално предназначение.

В експертизата е направен извод, че процесният обект представлява преместваем обект.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице, засегнато от административния акт, на което е разпоредено да премахне установения незаконен строеж и в законоустановения срок, поради което е допустима. За да се произнесе по нейната основателност, съдът съобрази следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, предвид приложените по делото Заповед № СОА17-РД09-622/19. 06. 2017 г. и Заповед № СОА19-РД09-934/ 01. 07. 2019 г., с които кметът на Столична община е предоставил на главния архитект на Столична община правомощието да издава заповеди за премахване на незаконни строежи по смисъла на чл. 225, ал. 2 от ЗУТ от четвърта до шеста категория или на части от тях на основание чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ. Твърдението за некомпетентност на органа, издал акта, е неоснователно, тъй като валидността на упълномощаването му произтича от правата на кмета на Столична община по силата на § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ. Прекъсване на изпълняваните функции на конкретно физическо лице като кмет не води автоматично до отпадане на правомощията по чл. 225 и чл. 225а от ЗУТ, предоставени на главния архитект на Столична община с посочените заповеди.

Оспорената заповед е издадена и в предвидената от закона форма, мотивирана е съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа фактическите констатации и правни квалификации, поради което не съдържа порок във формата, обуславящ недействителност на самото властническо волеизявление. При постановяването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

При преценката за съответствие на обжалваната заповед с материалния закон, съдът съобрази следното:

Основанията за издаването на заповед по чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ са алтернативно изброени в чл. 225, ал. 2 от ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган, при условията на обвързана компетентност, да разпореди премахването на незаконен строеж.

Позовавайки се на заключението на съдебно-техническата експертиза, съдът приема в случая, че процесният обект не представлява строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. "Строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

Съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ "преместваем обект" е обект, предназначен за увеселителна, търговска или друга обслужваща дейност, който може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя.

Според приетата съдебно-техническа експертиза, процесният обект не попада под определението на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ за "строеж", а представлява преместваем

обект по смисъла на чл. 56 от ЗУТ във връзка с § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ.

Съдът изцяло възприема заключението на вещото лице като логично, взаимно свързано и обективно. Процесният обект „Масивен дървен навес” представлява преместваем обект, съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, тъй като същият може да бъде отделен от фасадата на жилищната сграда, към която е прикрепен, и преместен в пространството, без да изгуби своята индивидуалност и възможност за ползване на друго място със същото предназначение, като премахването му не изменя трайно субстанцията и начина на ползване на обекта, върху който е поставен и от който се отделя.

Последното налага извода, че при издаването на процесната заповед е нарушен материалният закон. В случая административният орган неправилно е определил обект „Масивен дървен навес“ като строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ и е приложил процедурата по чл. 225а от ЗУТ, вместо да съобрази, че същият е преместваем обект. Редът и предпоставките за премахване на незаконно поставен преместваем обект за предписани в разпоредбата на чл. 57а от ЗУТ и са различни от тези, приети и приложени от органа. Така установеното е достатъчно да обоснове незаконосъобразност на заповедта, доколкото не е налице установеният от органа незаконен строеж, а дали за поставеното преместваемо съоръжение са били налице законовите предпоставки, не е правена проверка и съответно не е предмет на настоящото производство. В същата връзка, органът се е позовал на неотносими за установените факти правни основания.

Ето защо Заповед № РА-30-196/ 09. 07. 2020 г., издадена от Главния архитект на Столична община, е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на делото, основателна е претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателката и на заинтересованата страна. От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е направила разноски в общ размер на 910 /деветстотин и десет/ лева, от които 10 /десет/ лева държавна такса, 600 /шестстотин/ лева адвокатски хонорар и 300 /триста/ лева за изготвената по делото съдебно-техническа експертиза. От приложения по делото договор за правна защита и съдействие се установява, че заинтересованата страна А. А. е направил разноски за адвокат в размер на 350 /триста и петдесет/ лева, поради което ответникът следва да бъде осъден да му заплати посочената сума.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - София град, 29-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РА-30-196/ 09. 07. 2020 г., издадена от Главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. Е. Б. направените по делото разноски в общ размер на 910 /деветстотин и десет/ лева.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Н. А. направените по делото разноски в общ размер на 350 /триста и петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

